

Full diocesà

25 de juny del 2017

p5 – Viu l'estiu amb la Delegació de Joves!

p6 – Les foguerades de la nit de Sant Joan

L'Òbol de Sant Pere

El costum d'ajudar materialment els qui tenen la missió d'anunciar l'Evangeli neix amb el mateix cristianisme, amb la finalitat de donar-los la possibilitat de comprometre's plenament amb el seu ministeri i al mateix temps cuidar-se dels més necessitats (vegeu Ac 4:34; 11,29).

A la fi del segle VIII, després de la seva conversió, els anglosaxons se sentien tan units al bisbe de Roma que van decidir enviar de manera estable una aportació anual al Sant Pare. Així va néixer el «Denarius Sancti Petri» (Almoina de Sant Pere), que es va difondre molt ràpidament pels països europeus.

Aquest costum va passar per moltes i diferents vicissituds

al llarg dels segles, fins que va rebre la benedicció del papa Pius IX, amb l'encíclica *Saepe venerabilis* del 5 d'agost de 1871. Aquesta col·lecta es realitza actualment en tot el món catòlic, especialment el 29 de juny i el diumenge més proper a la solemnitat dels sants Apòstols Pere i Pau.

Els donatius de l'Òbol de Sant Pere han anat dedicats darrerament a l'hospital pediàtric de Bangui (Àfrica Central), a la primera universitat catòlica de Jordània, a un institut per nens pobres i sords (Ruanda), a una escola de primària a l'Índia, entre altres... La web <obolodesanpedro.va>, oberta fa unes setmanes, fa un exercici de transparència i mostra a quines obres de misericòrdia van dedicats els donatius.

«No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats»

Diumenge XII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jeremies

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguïu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell. Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya. »Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meva causa. »Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.»

(20, 10-13)

Salm responsorial

Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

(Salm 68)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per obra d'un sol home entra el pecat al món, i amb el pecat hi entra també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

(5, 12-15)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca digueu-ho a plena llum,

allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. No venen dos pardals per pocs diners? Doncs ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.»

(10, 26-33)

«A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel»

Testimoniar Jesús fins a la mort

Jean Hakolimana, prev.

Les lectures d'aquest diumenge toquen un tema sensible: fins on hem de ser i viure com a deixebles de Jesús? Fins al sacrifici de la nostra vida? Jesús ho va plantejar sense ambigüitats. Tots els qui vulguin seguir-lo hauran de patir persecucions. Tanmateix, ens recomana d'anunciar-ho sense minvar. La seva predicació la va segellar amb la seva sang, va morir perdonant els seus botxins i, doncs, en llibertat. Deia de la seva vida: *Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement* (Jn 10,18). Donar la pròpia vida com Jesús, acceptar la mort per no negar la pròpia fe va ser, doncs, des dels inicis del cristianisme, el testimoni suprem.

Al llarg de la seva història, l'Església va comptar amb el testimoni de molts cristians, consagrats o simples creients, atrapats en les vicissituds de la història, que van testificar l'amor de Déu fins al do total de les seves vides. De vegades, això posa un problema, en un segle en què la vida individual terrenal s'erigeix en un valor absolut. El martiri cristià no és un suïcidi ni procedeix d'un excés de voluntarisme. «Tothom ha d'estar preparat per a testimoniar de seva fe, però ningú ha de córrer davant del martiri», va dir Sant Cebrià. El martiri «és exclusivament un acte d'amor, cap a Déu i cap als homes, inclosos els perseguidors» (Benet XVI). Aquest acte d'amor pot materialitzar-se en el do físic de la vida, però també, i això forma part del missatge central del cristianisme, en la vida diària, en els seus aspectes fins i tot rutinaris. Hi ha un «martiri quotidià», que és el do de si en l'amor, la generositat i la caritat.

La imatge

Pregar és sempre parlar amb Déu, que no és part de la nostra experiència sensible. Serà bo, doncs, de tancar els sentits perquè parli el cor, el jo més interior. Hi trobarem la renovació de la nostra mirada, hi trobarem els motius i la força per a fer nostra la seva voluntat. Bandejada la por que paralitza, tindrem la força de l'Esperit que ens mantindrà esperançats tant en les penes com en el goig.

Crist en pregària (1595). El Greco

Lit. hores: Setmana IV

26 dilluns

— Sant Pelai, màrtir (*925)
— Sant Josep maria Escrivà, prevere
Gènesi 12,1-9 / Salm 32 /
Mateu 7,1-5

27 dimarts

— Sant Ciril d'Alexandria, bisbe
— Sant Ladislau, laic (1037-1095)
Gènesi 13,2.5-18 / Salm 14 /
Mateu 7,6.12-14

28 dimecres

— Sant Ireneu, bisbe i màrtir (130-202)
— Sant Argemir, màrtir (*856)
Gènesi 15,1-12..17-18 / Salm 104 /
Mateu 7,15-20

29 dijous

— Sant Pere i sant Pau, apòstols i màrtirs
— Santa Beneïda, verge
Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu
4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19

30 divendres

— Sant Marçal, bisbe (s.III)
— Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma
Gènesi 17,1.4-5.9-10.15-22 /
Salm 127 / Mateu 8,1-4

1 dissabte

— Sant Gal, bisbe (*551)
— Sant Josep Damià Veuster, apòstol
Gènesi 18,1-15 / Salm Lluç
1,46-48a.48b-49.49b-50 i 53.54.55
/ Mateu 8,5-17

2 diumenge XIII de durant l'any / Cicle A

— Sant Martinià, màrtir (*s.I)
2 Reis 4,8-11.14-16a / Salm 88 /
Romans 6,3-4.8-11 / Mateu 10,37-42

Trobada històrica a la Taula dels Tres Bisbes

El dilluns dia 5 de juny de 2017, festa de la segona Pasqua, es va celebrar el Vot de Poble del Montseny a l'ermita de Sant Marçal. Es tracta d'un costum que es remunta a l'any 1348, quan es va demanar la intercessió de sant Marçal davant la pesta que començava a fer estralls a Europa.

Enguany la festa va tenir una significació especial, amb la presència dels bisbes de Terrassa, Vic i Girona, els quals, segons una venerable tradició, són els hereus d'aquells bisbes que s'aplegaren a l'anomenada Taula dels Tres Bisbes que es troba molt a prop de l'ermita de Sant Marçal.

Els actes s'iniciaren a les onze del matí a la Font Bon, naixement de la Tordera, on, després d'una breu pregària, s'inicià la processó fins a l'ermita per celebrar la missa, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, i concelebrada per Mons. Romà Casanova Casanova, bisbe de Vic, i per Mons. Francesc Pardo Artigas, bisbe de Girona.

Després de la celebració de la missa, els participants es dirigiren a la Taula dels Tres Bisbes. Mons. Saiz Meneses es congratulà per la iniciativa llegint uns fragments de Mn. Jacint Verdaguer que feien referència a la trobada dels bisbes en aquell indret a començaments del segle XII.

El Grups d'Oració i Amistat a Montserrat

El dia 3 de juny els Grups d'Oració i Amistat i altres simpatitzants varen realitzar la trentena excursió mariana al santuari de la Mare de Déu de Montserrat. Presidits pel consiliari, Mn. Josep Casals, hi participa-

ren 75 persones, provinents de Vic, Manlleu, Prats de Lluçanès, Manresa, Sant Joan de Vilatorrada i altres punts de la diòcesi.

Viu l'estiu amb la Delegació de Joves!

Redacció

30 de juny: Marxa nocturna a Montserrat. Des d'Igualada, pujarem a Montserrat la nit del divendres al dissabte. Començarem amb una eucaristia a les dotze de la nit a la capella de la Mare de Déu de Montserrat d'Igualada i tenim previst d'arribar al monestir a les deu del matí per anar a venerar la Mare de Déu.

Del 3 al 9 de juliol: Colònies d'estiu per a joves. Destinades a joves de 13 a 17 anys, i també a nens de 8 a 12 anys. Es duran a terme a Santa Eulàlia de Riuprimer (Casa Aliberch), i s'han organitzat moltíssimes activitats en un entorn incomparable: jocs, dinàmiques, piscina, cinema, excursions, espais de diàleg, tallers de música, esport per a tots els gustos i moments per a compartir l'alegria de ser viu a l'estiu. Tot està preparat perquè sigui una setmana ben intrèpida. Qui prova l'experiència, repeteix!

Del 31 de juliol al 6 d'agost: Ens n'anem a Fàtima! Amb motiu del centenari de les aparicions de la Mare de Déu, viatjarem cap al santuari de Fàtima en pelegrinatge jove. Farem parada a Toledo, Lisboa... I també tindrem etapes de camí a peu, per tal de viure uns dies ben intensos. Les inscripcions estan obertes. Poseu-vos en contacte amb la Delegació per rebre més informació.

Trobareu més informació de totes les activitats a la pàgina web de la Delegació www.jbvic.com, i també trucant al tel. 656 366 337 o enviant un correu a joves@bisbatvic.com. Reserveu les dates a la vostra agenda, i animeu-vos a experimentar un estiu ben viu!

Jornada sobre les relíquies a l'Edat Mitjana

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, conjuntament amb la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya i el Museu Episcopal de Vic, i amb la col·laboració de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, es complauen a presentar-vos la VI Jornada sobre Art i Cultura Religiosa a Catalunya que tindrà lloc el pròxim dimecres 28 de juny. Com bé sabeu, en el marc de la universitat d'estiu, aquestes tres institucions es coordinen per presentar-vos una nova edició, que enguany està dedicada a les relíquies en l'Edat Mitjana: del testimoni a la llegenda.

La cultura actual, fascinada per les llegendes fantàstiques que s'associen a moltes relíquies i potser escandalitzada pels excessos contraris al sentit comú que a vegades s'hi relacionen, sovint oblida quin és l'origen d'un tipus d'objecte que esdevingué imprescindible en l'estructuració de la societat cristiana medieval i que per això rebé tractaments artístics excepcionals.

Més informació i matrícula a www.iscrvic.org.

Les tradicionals foguerades de la nit de Sant Joan

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Una foguerada, en la nostra tradició pairal, és un foc potent i amb molta flama; mentre que el terme foguera se sol reservar per a referir-se al foc fet expressament per a celebrar alguna festa popular o, també, per a fer senyals lluminosos. Arreu dels Països Catalans en referir-se als focs de la nit de Sant Joan es parla, simultàniament, tant de foguerades com de fogueres.

La vigília del 24 de juny, amb perseverant i ferma voluntat de donar relleu a la festivitat de la naixença de sant Joan Baptista, en els nostres pobles s'encenen les tradicionals fogueres de la nit de Sant Joan. El foc, des de molt antic, ha estat esguardat com un dels millors símbols de la presència i acció de Déu en el cosmos. La coincidència de la nativitat del precursor del Messies, sant Joan Baptista, amb el solstici d'estiu motivà que el cristianisme assimilés antics mites i festes paganes que, precisament, tenien lloc en aquesta nit com, per exemple, el costum d'encendre fogueres per assenyalar que el dia ja s'allargava o, també, la tradició de collir durant aquella nit i matinada determinades herbes remeieres i aromàtiques, especialment l'herba de Sant Joan o pericó (llat., *Hypericum perforatum*), una herba «santa» agraciada amb peculiars virtuts curatives.

Al llarg dels segles el cristianisme també assimilà el costum pagà de menjar festivament a l'entorn de grans fogueres, en clima de revetlla i enmig de balls i cants festius, les típiques coques dolces i les de recapte. Vinculat amb la festa de Sant Joan, els antics ermitans i frares preparaven

El foc, símbol de la presència i acció de Déu en el cosmos

la ratafia de pericó, que elaboraven per garantir una bona digestió. També fou molt apreciat l'anomenat unguent de Sant Joan, que es preparava «ab cendra de lo foch de Sant Joan y llard dolç, tot ben barrejat. Y és molt bo per a nafres y cremades».

A partir del moviment de represa cultural generat per la Renaixença catalana, les tradicionals fogueres enceses durant la nit de Sant Joan començaren de prendre un caràcter marcadament patriòtic i reivindicatiu de part dels pobles que integren els països de parla catalana. En efecte, l'any 1906 les poblacions de Catalunya foren convocades «a encendre fogueradas missatjeras d'un sentiment germanívol en tots els antics castells» escampats pels turons de la geografia catalana, amb la clara voluntat de visualitzar la unitat cultural i espiritual dels nostres pobles. Segons l'opinió d'Aureli Capmany (* 1954), la festa dedicada al Baptista «ha arrelat tan profundament a l'esperit del poble català tal vegada perquè la figura del Precursor obre la porta de l'estiu i la commemoració de la seva festa s'escau en els dies que l'astre rei ens il·lumina durant més hores».

Acompanyo aquesta nota històrica amb un gravat popular català amb la representació d'una foguerada.

L'article

Canvis en l'Església

Climent Forner, prev.

Si haguéssim de parlar dels canvis que hi ha hagut en la nostra Església catòlica al llarg dels seus dos mil anys d'història, per a bé i per a mal, no acabariem mai; em referiré només a alguns d'importants que jo mateix he viscut, «jove» com sóc, arran sobretot del Concili Vaticà II. A l'Església d'abans d'aquest Concili, jo no hi tornaria mai, això que em va batejar, em va ordenar de sacerdot... Déu meu, quina revolució la conciliar, començant per la renovació litúrgica! No és estrany que els nostres molt estimats bisbes Josep Pont i Gol, Ramon Masnou, Vicenç Enrique Tarancón s'hi sentissin competrats de tal manera que el mateix Tarancón confessava que «l'havia convertit». Ara compteu! Tanmateix no tots els prelats (sobretot espanyols) hi estigueren d'acord, al contrari. Com els capellans i laics, igualment. Això que el suscit esdeveniment eclesial fou una gràcia de Déu extraordinària per més que alguns es resistissin a acceptar-la com a tal, girant-s'hi i tot en contra. Sempre deu haver passat més o menys el mateix, humana com és la institució sense deixar de ser sacra. Pregunteu al papa Francesc, per exemple, amb quines dificultats, àdhuc internes (curials), es troba per a portar a terme moltes de les reformes que creu convenientes o necessàries; això per no fer esment de les exteriors o mundanes quan denuncia amb valentia les injustícies i desigualtats socials posant-se com Jesús a favor dels pobres i marginats, o defensant l'ecologia integral de la natura.

El Vaticà II, tot sigui dit, és una mina d'or a mig explotar encara, com el mateix Evangelí. Si l'Església, ben entesa, no a la manera constantiniana, és el «Poble de Déu, reial, sacerdotal i profètic», ¿us imagineu si ella mateixa no es limita a definir-se com a tal, sinó que tragués, sense por, les riquíssimes conseqüències de la seva essència-identitat-missió, posades al dia, cap endins i cap enfora? Quin terrabastall més positiu! Fóra com si tornés a néixer, i sempre amb vista al Regne de Déu, no pas com un fi en si mateixa, que no ho és ni de bon tros.

Hauríem de prendre exemple dels primers cristians, germans nostres. Quan se'ls anaven presentant els problemes de convivència i d'expansió, reunint-se en comunitat els solucionaven així: «L'Esperit Sant i nosaltres hem decidit...» Pensava en tot això i més coses a propòsit de la visita pastoral, la primera, que el nostre bisbe Xavier està a punt de donar per acabada després de mesos i anys de recorregut per la diòcesi; ell mateix es preguntava i ens preguntava: «Què us en sembla de com ha anat?» Home, a despit d'algunes discrepàncies de criteri, quina diferència amb aquelles visites pastorals d'antany, protocol·làries i triomfalistes com eren! No, no, «aggiornamento»! Com a pare, pastor i germà, un bisbe proper, senzill, comunicatiu, sacrificat, atentíssim als mals... Jesús de Natzaret posat al dia? Tant de bo! Gràcies, Xavier!

Pàgina Web

Tot Francesc

totfrancesc.wordpress.com

Aquest lloc web vol facilitar la consulta dels principals escrits del papa Francesc a partir dels seus fragments més representatius, tots en llengua catalana. Es tracta d'ajudar a descobrir i entendre el pensament que hi ha darrere una de les figures més carismàtiques del nostre temps. A través del menú, podreu navegar de diferents formes:

Per temes: a través de les etiquetes, es poden filtrar les citacions que parlen sobre un mateix assumpte dels diferents textos.

Per documents: seleccionant l'enllaç d'un document accedireu a les citacions només d'aquest escrit per a la seva consulta monogràfica.

També podeu fer servir el cercador.

El web s'actualitzarà amb els nous textos que es vagin publicant.

La paternitat i la maternitat en el si de la família (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els fills són fruit de l'amor del pare i de la mare en el seu lliurament d'amor. Aquesta és la meravella més gran de la creació. Déu crea l'home i la dona i els crida a ser fecunds i a omplir la terra. Els qui viuen el do de l'amor d'esposos amb generositat experimenten la sorpresa de la nova vida, del fill, el qual sempre és un do. Un pare jove em va expressar, amb poques paraules, aquesta meravella. Parlant dels seus fills em deia que és la realitat de la qual està més orgullós; però afegia a l'instant: «Encara que, sense cap mèrit meu.» Cada nadó és un do de Déu. Cada infant que neix en aquest món és una paraula d'esperança de Déu a la humanitat. L'amor de Déu continua present en cada persona que neix; ja que existeix perquè és estimada de Déu.

Des del primer instant de la seva concepció en el si matern, el fill ja és objecte d'amor. L'amor dels pares és expressió de l'amor de Déu creador envers la seva criatura. En expressió del sant pare Francesc: «Tots dos, home i dona, pare i mare, són cooperadors de l'amor de Déu Creador i en certa manera els seus intèrprets» (AL, 172). I l'amor demana voler el bé: estimar-lo des del primer instant com el que és, una persona única i irrepetible,

amb una dignitat que prové de la seva mateixa condició de criatura de Déu.

Francesc, papa, ens és mestre en aquest punt tan important per a la nostra societat, tan necessitada d'amor autèntic: «Els infants, tan bon punt nascuts, comencen a rebre com a do, juntament amb el menjar i les atencions, la confirmació i les qualitats espirituals de l'amor. Els actes d'amor passen a través del do del nom personal, el llenguatge compartit, les intencions de les mirades, els il·luminacions dels somriures. Aprenen així que la bellesa del vincle entre els éssers humans apuntat en la nostra ànima busca la nostra llibertat, accepta la diversitat de l'altre, el reconeix i el respecta com a interlocutor, i això és amor, que duu una guspira de l'amor de Déu» (ibídem). La paternitat i la maternitat són necessàries per a mostrar als fills el rostre patern i el rostre matern de Déu. La reciprocitat pròpia de la relació entre home i dona en el matrimoni aporta a l'educació dels fills la complementarietat de l'home i la dona. «Sí per alguna raó inevitable faltés un dels dos, és important buscar alguna manera de compensar-ho, per tal d'afavorir l'adequada maduració del fill» (ibídem).

